

ПРОЛОГ

У цьому Богом забутому краї смерть приходиться незбагненними шляхами. Геолог Чарльз Брофі роками призвичаювався до дикої й пишної краси тутешньої місцевості, однак ніщо не віщувало такого варварського та неприродного фатуму, що його спіткав.

Тягнучи тундрою сани з геологічною апаратурою, чотири лайки раптом стихили біг і підвели голови, вдивляючись у небо.

— Що сталося, дівчата? — спитав Брофі, встаючи з саней.

Зі зловісних хмар, що скупчувалися, провіщаючи снігову бурю, виринув двогвинтовий гелікоптер і понісся над крижаними вершинами, оминаючи їх із військовою спритністю.

«Дивно», — подумав Брофі. Він ніколи не бачив гелікоптерів так далеко на півночі. Машина приземлилася за п'ятдесят ярдів від нього, здійнявши лопатями буревій з гранул злежалого снігу. Собаки насторожено заскімлили.

Двері вертольота ковзнули вбік, і на землю зійшли двоє чоловіків з гвинтівками та в білих полярних комбінезонах. Вони поспіхом рушили до геолога.

— Ви доктор Брофі? — поцікавився один із них.

— Звідки ви знаєте, як мене звуть? Хто ви? — спантеличено спитав геолог.

— Віддайте вашу рацію, будь ласка.

— Не зрозумів...

— Вам сказано — віддайте.

Ошелешений Брофі витяг рацію з-під куртки.

— Нам треба передати екстрене повідомлення. Зменште вашу радіочастоту до ста кілогерців.

«До ста кілогерців? — розгублено подумав Брофі. — Але ж на такій низькій частоті взагалі не можна щось прийняти. Може, трапився нещасний випадок?»

Другий чоловік націлив гвинтівку на голову геолога.

— Нам нема коли пояснювати. Робіть, що вам сказали.

Брофі тремтячими пальцями налаштував потрібну частоту передачі.

Перший незнайомець подав йому картку з кількома надрукованими на ній рядками.

— А тепер — передайте ось це повідомлення. Не зволікайте. Геолог поглянув на картку.

— Не розумію. Ця інформація хибна. Я не...

Другий незнайомець міцно притиснув дуло гвинтівки до скроні науковця. І Брофі тремтячим голосом передав химерне повідомлення.

— Чудово, — прокоментував перший незнайомець. — А тепер залазьте разом із вашими собаками до вертушки.

Під дулом гвинтівки Брофі загнав своїх лайок та сани по відкидному трапу до вантажного відсіку гелікоптера. Щойно вони вмостилися, машина злетіла і взяла курс на захід.

— Хто ви в біса такі? — сердито спитав Брофі, рясно пітніючи під своєю курткою. — І що означає це послання?!

Чоловіки промовчали.

Вертоліт набрав висоту, й у відчинені двері увірвався вітер. Чотири лайки, і досі запряжені в сани, перелякано заскавуліли.

— Ви хоч двері зачиніть! Ви що, не бачите, що собакам страшно?! — розлючено вигукнув Брофі.

Чоловіки нічого не відповіли.

Піднявшись на висоту чотири тисячі футів, гелікоптер різко нахилився над низкою крижаних розщелин та тріщин, що простягнулися внизу. Раптом чоловіки підвелися. Вони мовчки вхопилися за сани з важучою поклажею і виштовхнули їх крізь розчинені двері. З жахом дивився Брофі, як марно дряпалися лайки, намагаючись втримати величезну вагу. Мить — і тварини, завиваючи, полетіли вниз, витягнуті з гелікоптера непереборною силою.

На той момент, коли чоловіки схопили Брофі, він уже встиг скочити на ноги і закричати. Незнайомці потягли його до дверей. Похоловши від страху, він вимахував кулаками, намагаючись відбитися від дужих рук, що виштовхували його назовні.

Але марно. Через кілька секунд він уже летів назустріч розщелинам, що розкрили свої смертельні обійми.

Предметом гордоців ресторану «Тулос», розташованого біля Капітолійського пагорба, є політично некоректне меню — телятина та карпачо з конини. Іронія полягає в тому, що саме через це меню в «Тулосі» полюбляють снідати великі цабе вашингтонської політики. Того ранку в «Тулосі» теж було людно і шумно — там звучала какофонія з брязкоту столового срібла, гудіння автоматів для приготування кави еспресо та балачок по стільникових телефонах.

Тієї миті, коли старший офіціант — як і завжди вранці — вже збирався був крадькома сьорбнути ковточок «Кривавої Мері», до ресторану увійшла жінка. Він обернувся до неї з добре натренованою посмішкою.

— Доброго ранку, — сказав офіціант. — Що ви хотіли?

Жінка була приваблива, років тридцяти п'яти, вдягнена в сірі фланелеві брюки, консервативні туфлі на низьких підборах та кремову блузку «Лора Ешли». Трималася вона прямо, трохи випнувши підборіддя. Не пихато й самовпевнено, а просто впевнено, демонструючи внутрішню силу. Світло-брунатне волосся було підстрижене в найпопулярнішому у Вашингтоні стилі, який називався «телеведуча», — пухнасті «пера», завиті на плечах усередину: достатньо довгі, щоб мати сексуальний вигляд, але й достатньо короткі, щоб нагадувати вам про те, що співрозмовниця може виявитися розумнішою за вас.

— Трохи спізнилася, — невимушено мовила вона. — У мене діловий сніданок з сенатором Секстоном.

Старший офіціант несподівано для самого себе занервувався. *Сенатор Седжвік Секстон*. Цей політик був їхнім завсідником та одним з найвідоміших нині чоловіків у Сполучених Штатах. Минулого тижня, у Супервівторок, він переконливо виграв усі дванадцять початкових виборів, і це фактично гарантувало, що республіканська партія висуне його своїм кандидатом на вибори

президента США. Багато хто не сумнівався, що наступної осені сенатор матиме прекрасний шанс потіснити з Білого дому нинішнього президента, який нажив собі купу ворогів та проблем. Останнім часом обличчя Секстона прикрашало мало не всі загальнонаціональні видання, а його виборче гасло на кожному кроці заклиало: «Годі марнувати. Час ремонтувати».

— Сенатор Секстон — у своїй кабінці, — відповів офіціант. — А ви...

— Я — Рейчел Секстон.

«Ну й бовдур же я!» — подумав він. Зовнішня схожість була вельми очевидною. Жінка мала сенаторові проникливі очі та рафіновані манери, що видавали належність до життєздатної енергійної еліти. Рейчел Секстон успадкувала класичні привабливі риси батькового обличчя, але вона, схоже, несла цей благословенний дар долі з граціозністю та скромністю, яких сенаторові ще треба було в неї повчитися.

— Радий вітати вас, міс Секстон.

Коли офіціант вів доньку сенатора через зал ресторану, його збентежили прискіпливі погляди чоловіків: деякі — обачливо-обережні, а декотрі — не дуже. В «Тулосі» зазвичай харчувалося мало жінок, а тих, хто могли зрівнятися красою з Рейчел Секстон, було ще менше.

— Яка гарна фігура, — прошепотів один з відвідувачів. — А що, Секстон уже знайшов собі молоду дружину?

— Це його донька, бовдуре, — відповів сусід по столику.

— Знаючи Секстона, не здивуюся, якщо він і з нею спить, — хихикнув чоловік.

Коли Рейчел підійшла до столика, за яким сидів її батько, сенатор якраз гучно обговорював по мобільному один зі своїх нещодавніх успіхів. Він на мить відірвався від розмови і, зиркнувши на Рейчел, постукав пальцем по своєму годиннику «Картъє» — мовляв, спізнилася.

«Я теж за тобою скучила», — подумала Рейчел.

Насправді її батька звали Томас, але він уже давно перейшов на своє друге ім'я, бо йому подобалася алітерація: Сенатор Седж-

вік Секстон. Це був срібноволосий та срібноголосий політичний «звір», якому пощастило мати зовнішність героя популярного телесеріалу, і ця обставина здавалася цілком доречною, зважаючи на його талант перетвілення.

— Привіт, Рейчел! — Батько клацнув телефоном і підвівся, щоб цьомнути доньку.

— Привіт, татку, — відповіла вона, але не поцілувала.

— У тебе змарнілий вигляд.

«Почалося», — подумала Рейчел.

— Я отримала твоє повідомлення. Що сталося?

— А мені що, вже не можна запросити свою доньку на сніданок?

Рейчел давно призвичаїлася, що батько рідко коли запрошував її зустрітися, не маючи при цьому якогось прихованого мотиву.

Сенатор відсьорбнув кави.

— Ну, розповідай — як твої справи?

— Справ багато. А я бачу, твоя кампанія проходить успішно.

— Заради Бога, тільки не про це. — Секстон нахилився над столиком і стишив голос: — А як той хлопець із Держдепартаменту, з яким я тебе познайомив?

Рейчел зітхнула, переборюючи бажання поглянути на годинник.

— Татку, я й справді не мала часу йому зателефонувати. І, будь ласка, припини...

— Треба вчитися викроювати час для важливих речей, Рейчел. Без кохання все решта не має сенсу.

Їй одразу ж спали на думку кілька варіантів дотепної відповіді, але Рейчел визнала за краще промовчати. Бо батько любляв повчати і це йому добре вдавалося.

— Татку, ти хотів мене бачити? Сказав, що це щось важливе.

— Так, важливе. — Він прискіпливо подивився на неї.

Рейчел відчула, як під цим поглядом розтала перша лінія її оборони, і подумки чортихнулася, віддаючи належне непереборному шармові свого батька. Сенаторові очі були подарунком

долі, і Рейчел відчувала, що цей подарунок зможе довести його аж до Білого дому. Він запросто міг наповнити ці очі слізьми, а за мить — осушити їх і перетворити на кришталево чисте вікно душі, крізь яке він подає руку довіри всім і кожному. «Вся справа — в довірі», — полюбляв казати її батько. Сенатор уже давно втратив довіру Рейчел, але натомість швидко завойовував довіру всієї країни.

— Маю дещо тобі запропонувати, — мовив сенатор Секстон.

— Стривай, дай здогадатися, — відповіла Рейчел, намагаючись відновити свої оборонні позиції. — Якийсь багатий та відомий холостяк шукає собі молоду дружину?

— Люба, не треба себе дурити. Ти не така вже й молода.

У Рейчел з'явилося вже знайоме боязке відчуття, яке часто супроводжувало її зустрічі з батьком.

— Я хочу кинути тобі рятувальний круг, — сказав він.

— А я й не знала, що тону.

— Ти — не тонеш. Тоне президент. І тобі слід зіскочити з корабля, поки не стало запізно.

— Здається, ми вже про це говорили, еге ж?

— Подумай про своє майбутнє, Рейчел. Можеш піти працювати до мене.

— Сподіваюся, ти не для цього запросив мене на сніданок?

У фасаді напуксного спокою сенатора з'явилася маленька тріщина.

— Рейчел, ти не можеш не розуміти, що твоя робота з ним кидає тінь на мене. І на мою кампанію.

Рейчел зітхнула. Вони з батьком уже не раз про це говорили.

— Татку, я працюю не на президента. Я з ним навіть *не знайома*. Я працюю в Ферфаксі, заради Бога!

— Політика — це чисте сприйняття, Рейчел. І тому зовні виглядає так, наче ти працюєш саме на президента.

Рейчел перевела подих, намагаючись стриматися.

— Я доклала багато зусиль, щоб отримати цю роботу, татку. І тому не збираюся її кидати.

Сенатор звузив очі.

— Знаєш, часом твій егоїзм і справді...

— Сенаторе Секстон! — мовив репортер, несподівано вигулькнувши біля столу.

Настрій сенатора відразу ж пом'якшав. Рейчел невдоволено простогнала і взяла булочку з кошика, що стояв на столі.

— Я Ральф Сніден з «Вашингтон пост», — продовжив журналіст. — Можна поставити вам кілька запитань?

Сенатор посміхнувся і промокнув рота серветкою.

— Із задоволенням, Ральфе. Тільки поспішай. Я не люблю пити охолону каву.

Репортер нещиро засміявся.

— Звісно, сер. — Він витяг мініатюрний записувальний пристрій і увімкнув його. — Сенаторе, ваші виборчі телевізійні ролики закликають законодавчу владу забезпечити однакові зарплати для жінок та чоловіків, а також зменшити податки для новостворених сімей. Ви можете коротко обґрунтувати ці вимоги?

— Аякже. Просто я великий симпатик сильних жінок та міцних родин.

Рейчел ледь не вдавилася своєю булочкою.

— До речі, про сім'ї, — продовжив репортер. — У ваших виступах ви багато уваги приділяєте освіті. І пропонуєте дуже суперечливе скорочення декотрих бюджетних витрат заради збільшення фінансування державних шкіл.

— Я вважаю, що діти — це наше майбутнє.

Рейчел повірити не могла, що її батько опустився до цитування популярних пісень.

— І останнє запитання, пане сенатор. За останні кілька тижнів ваш рейтинг, за даними опитувань, стрімко підскочив. Президент має занепокоїти цей факт. Що є причиною вашого успіху?

— Гадаю, це пов'язано з довірою. Американці починають бачити, що нинішньому президентові не можна довіряти: він не здатен вжити рішучих заходів, які зараз так необхідні нашій країні. Захмарні витрати уряду щоденно заганняють нашу країну дедалі глибше у борг, і американці починають усвідомлювати, що настав час не марнувати, а ремонтувати.

Рятуючи Рейчел від смертної кари через вислуховування батькової риторики, в її сумочці озвався пейджер. Зазвичай його різке електронне пищання бувало неприємною несподіванкою, що недоречно переривала розмову, але зараз воно прозвучало мало не солодкою мелодією.

Сенатор невдоволено насупився — його посміли перервати!

Рейчел витягнула пейджер з сумочки і натисла в певній послідовності п'ять кнопок, підтверджуючи, що саме вона і є тією особою, що тримає пристрій. Пищання припинилось, і почав блимати рідкокристалічний дисплей. За п'ятнадцять секунд вона отримає засекречене текстове повідомлення.

Сніден радісно вишкірився на сенатора.

— Вочевидь, ваша донька — дуже зайнята жінка. Приємно бачити, що ви все одно знаходите час у ваших щільних розкладах, аби разом пообідати.

— Як я вже сказав, сім'я — це найголовніше.

Сніден кивнув, а потім його погляд враз посуворішав.

— А дозвольте вас спитати, пане сенатор, — як вам з донькою вдається долати конфлікт інтересів?

— Конфлікт? — сенатор Секстон з удаваним нерозумінням сіпнув головою. — Який конфлікт?

Рейчел підвела очі вгору, аж скривившись від невдалого акторства батька. Вона прекрасно знала, про що йдеться. «Бісові репортери», — подумала вона. Половина з них — на утриманні політиків. Запитання, яке щойно прозвучало, на жаргоні журналістів мало назву «грейпфрут». Тобто воно мало виглядати як несподіванка, хоча насправді було заздалегідь зрежисованою «домашньою заготовкою» для прояснення деяких моментів у вигідному для сенатора світлі — така собі зручна подача у баскетболі: тільки хапай м'яча і забивай його у кошик.

— Ну, розумієте, пане сенатор... — прокашлявся репортер, удаючи збентеження від власного запитання. — Конфлікт полягає в тому, що ваша дочка працює на вашого опонента.

Сенатор Секстон вибухнув сміхом, розряджаючи начебто напружену атмосферу.